

[Albertsen.]

sådan. Enhver ved, at ingen af disse instanser har inspireret til det forslag, vi nu skal tage stilling til. Men er det da sådan, at der ligger et særligt statistisk materiale, en særlig sagkundskab, som ministeren kan påberåbe sig? Også her behøver jeg ikke efterlyse svaret. Ministeren kender det, og alle kender det.

Vi skal nu tage stilling til et forslag, som er det, man i de tre regeringspartier tilsyneladende — debatten her i dag vil afklare, hvor dækkende den vurdering er, men lad mig sige tilsyneladende — har kunnet blive enig om. Er det så sådan, at de berørte instanser synes, at det er fremskridt, at det er rigtigt? Også her er svaret det samme.

Man forlænger åbningstiden de fire første af ugens dage med en halv times tid, og hvad man vil opnå ved det, det har jeg ikke set nogen fornuftig forklaring på. Hverken i bemærkningerne til lovforslaget eller i ministerens fremsættelsestale eller ved de mange lejligheder, ministeren har haft til at anføre betragtninger, er der fremkommet argumenter af en karakter, som kan begrunde; at man netop er kommet til dette resultat. Man har sagt: nå ja, når vi nu lægger lidt til nogle af dagene, så må vi trække fra i den anden ende, for ellers bliver der problemer med hensyn til arbejdstidens længde, og så har man i sin visdom fundet ud af, at det kan man passende tage om lørdagen.

Jeg ved ikke, om ministeren og de, der har inspireret til dette, egentlig har fornemmelse af, hvad der sker inden for det tidsrum, man her drøfter, nemlig fra kl. 12 til kl. 14 om lørdagen, men jeg kunne da passende ved lejlighed invitere ministeren og hans ledsagere til en tur ind på gågaden en lørdag — jeg ved ikke, om ministeren har været der, nu bor han jo i et andet hjørne af byen. Her vil han opleve — og det kan gøres på samme måde i de andre storbyer her i landet — at familierne går ud og handler, de går ud og slapper lidt af, og der er for hovedstadens og Øresundsbyernes vedkommende tale om en vældig invasion af sven-

ske turister, som køber for betragtelige beløb her i landet. Det er altså det, ministeren nu vil standse.

Jeg blev forleden dag ringet op af en af direktørerne for et stormagasin her i hovedstaden, og han sagde til mig: hvis ministerens tanker bliver realiseret, kunne De så ikke foreslå ham, at han eventuelt i samarbejde med udenrigsministeren — for det må vist komme ind under hans gebet — foranlediger, at der ude i Øresund bliver stillet et stort skilt op, hvor man advarer svenske turister mod at aflægge besøg i København, for her har man intet ønske om at de skal komme. Svenskernes muligheder for at disponere og foretage indkøb og i det hele få et indtryk af det, man kalder kongens København, vil blive udelukket.

Samtidig gjorde den pågældende opmærksom på — og andre har tilsvarende gjort opmærksom på det — at man allerede har haft problemer med at skaffe arbejdskraft til de berørte erhverv, og at det vil blive næsten umuligt at få arbejdskraft, som har lang afstand til arbejdspladsen, til at komme ind for at virke i de få timer, det vil komme til at dreje sig om om lørdagen, efter forslaget kun ca. 3 timer.

Jeg må sige, at hvis jeg skulle være helt oprigtig, og det tror jeg ministeren værdsætter man er... (Finansministeren [Poul Møller]: Det bør man altid være!). Det bør man altid være; jeg forstår, at det er en erfaren mand, der her kommenterer det, det er oven i købet finansministeren — jeg ved ikke, hvorvidt han i enhver fase har været i overensstemmelse med det, han har sagt før, men det er jo en anden snak. Jeg må egentlig sige, at jeg kan kun se, at ministeren har haft ét sigte: vi har for mange selvstændige butiksindehavere her i landet, vi har for mange steder, hvor der kan handles; jeg vil som minister nu sørge for, at dette antal bliver nedskåret. Det er selvfølgelig en betragtning, men dog en betragtning, som er ganske bemærkelsesværdig, når man tager ministerens politiske udgangspunkt i betragtning.